

Bakos Veronika:
ÉLNI ÉS ADNI
2012

Bevezető gondolatok

Julika nénit több mint húsz éve ismerem. Mikor családommal hazámtól távol éltem, ő volt édesanyám mindennapos társalkodónője, segítője. Aztán mikor Julika néninek is gyakran gyámolításra lett szüksége, felvetődött egy gondoskodó közösségi otthonba menés célszerűsége, amit ő örömmel fogadott. Kérésére elintéztam, hogy bejusson a biztonságos lakást, ellátást és gondozást adó idősek otthonába. Azóta is minden héten meglátogatom, amikor ő elmeséli az ottani eseményeket, én pedig elmondom a körülöttem történeteket.

Julika néni, az én drága Juliskám - hála a Gondviselésnek - immár több mint tíz éve éli tevékeny életét az idősek otthonában. Néha gyengélkedik, de mihelyst jobban érzi magát, erejéhez mérten segíti a gyámolításra szoruló lakótársakat, örömmel gondozza saját és lakóházuk virágait. Aktívan részt vesz az otthonlakók érdekképviselői szervében, bölcsen foglal állást, ha úgy adódik, szóvá teszi a zavaró körülményeket is. Gyakran szerepel az idősotthon kisebb vagy nagyobb közösségi összejövetelein; versekkel, dalokkal emeli az ünnepi együttlét meghittségét. E lélekemelő kis művek jórészét iskolás korában tanulta, szerzőit a feledés homálya takarja, de a szövegeket - a hallgatóság örömeire – emlékezete máig megőrizte.

Találkozásainkból tudom, hogy tetteit mindenkor az igazságérzet és a mások iránti önzetlen szeretet vezérli.

Az idők folyamán - drága édesanyám eltávozása után - ő szinte második anyám lett, én pedig az ő fogadott lányává váltam. Beszélgetéseinkből lassacskán egyre teljesebben összeállt egy nehéz, de sok szépet is tartalmazó, tanulságos életút. Ennek főbb állomásait, egy-egy emlékezetes pillanatát kis képekkel kiemelve – az ő személyes elbeszéléseként - vetettem papírra. Élete példamutató idősnek, fiatalnak egyaránt.

Fogadják szeretettel!

Gyerekkor

Családi kapcsolataim

Földműves család gyermekeként 1927. január 27-én születtem Ófehértón. Édesapám 2 éves koromban kiment Amerikába, hogy megélhetésünket onnan segítse. Néha küldött pénzt, de haza többé nem jött. Valamikor álmomban láttam őt.

Édesanyámtól szigorú munkás nevelést kaptam, de ha néha fájt is, az eszemmel tudtam és elfogadtam, hogy mindaz javamra válik. Gyermeki ragaszkodó szeretetem idővel őszinte megbecsüléssel egészült ki iránta, hogy olyannyira képes volt az élet nehézségein úrrá lenni. Anyák napjára ezt az érzellemmel töltött verset tanultam meg az *Anyai Szeretetről*:

*Bimbó vagyok legkisebbik nagy virágos kertben.
Ibolyák közt, tűz rózsák közt, tulipános rengetegben
más meg se lát engem.*

*De van egy szív, anyám szíve, mely csak értem dobog.
Van egy szempár, mely mint a Nap
mennyországból ragyog.*

*Csak így szólít, hogy rózsaszálam, gyöngyvirágom, kincsem.
S mikor rámnéz nagy szemével,
mosolygós fény minden.*

*S ha hűs eső csapkod, a rózsafa is reszket.
Ő fölémhajol, mesét dalol,
úgy varázsol csendet, altatót szívemnek.*

*És mikor újra kisüt a Nap, kacag rigó, gerle.
Ő két kezét összetéve
néz föl a mennyekbe.*

*És én bimbó vagyok legkisebbik a nagy virágos kertben.
Ibolyák közt, tűzrózsák közt, tulipános rengetegben
más meg se lát engem.*

Ami a legszükségesebb volt, étel, ruha, fedél a fejünk fölé, valami csekély biztonsági tartalék, az megvolt. Mikor nagyobb lettem, - magától értetődően - nekem is kellett dolgozni. A summás és napszámos munkáért kapott járandóságot anyukámnak adtam, ő tudta, mi a létfontosságú kiadás.

Egyszer nővérem egy szép, új, csípőig levarrott rakott szoknyát kapott. Én szégyelltem, hogy mindig ugyanabban az egy szoknyában járok és egyik alkalommal, mikor nővérem nem volt otthon, mondtam anyukámnak:

- Felveszem a Bözsi szoknyáját és megyek a templomba.

Anyukám nem szólt ellene, csak tett-vett a konyhában. Mikor nővérem másnap megtudta, hogy rajtam volt a szoknyája, az összes rakás-levarrást felbontotta, de úgy összevagdosta, hogy azt a szoknyát többet nem lehetett használni.

Szombat délután már nem volt nehéz munka a dohánylevél-csomagoló summában, csak össze kellett takarítanom és segítenem az elszámolásban a summásoknak járó szalonna kimérésben. Olyankor a nővérem a gyerekeit anyukára hagyta és jött engem felváltani. Örültem, hogy hamarabb elmehetek lánybarátnéimmal találkozni, de nővérem mást talált ki számomra:

- Menj haza, odakészítettem a piszkos ruhát, pelenkát, ágyhuzatot, mosd ki!

Egész délután mostam, aztán már nem igen tudtam menni sehova.

Megélhetésünkért megtanultam az állandó tevékenykedést otthon a ház körül, az állatok gondozásában, saját földünkön, majd 12 éves koromtól summás és napszámos munkában is.

Emlékszem egy forró nyári napra, mikor egész nap a falutól távolabbi földön dolgoztam napszámban. Délután megjött édesanyám, hogy felváltson a munkában. Hozott otthonról egy kötény körtét, amit elosztott a többieknek. Én kimerülten, kitikkadva a hőségben úgy vágytam enni a körtéből, de nekem egy szemet se adott. A hazafelé vezető utat nagyon nehezen tettem meg, többször meg kellett állnom pihenni. Hazaérve ettem egy csomó körtét, de valószínűleg a kimerültségtől, talán napszúrástól mindent kihánytam. Nagyon rosszul éreztem magam. Másnap reggel azonban összeszedtem magam és mentem a földre dolgozni.

Iskolás évek

Tanítóim

Szerettem iskolába járni, mert ott sok jót és szépet tanultam. Kitűnő tanítóim voltak, nagyon jól tanítottak, rendet, fegyelmet tartottak, de tevékenységüket a szeretet, odaadás vezérelte.

Különösen a verseket, dalokat szerettem. Sok előadáson is szerepeltem. A szerzők nevét nem tanították meg, így azokat nem tudom, de a szövegek most is a fejemben vannak.

Mi Ófehértón az elemi osztályokat a templom egyik oldalán levő iskolában jártuk. Tanítónők voltak: Orbán Margit és Pető Margit. Az 5. és 6. osztályt már a másik oldalon levő iskolában végeztem. Ott volt két lakás is mindkét tanítónak. Tanítók voltak: Bodnár tanító úr és Mizerslodszi Mihály, aki katonatisztből lett tanító.

Egyik alkalommal átmentünk a templom másik oldalán levő iskolába. A következő köszöntőt Orbán Margit tanítónő adta, hogy mondjam el Pető Margit tanítónőnek egy csokor virággal. Ez egy érzelmmel teli szöveg, mely változtatható megszólítással más alkalomra is mondható. Ezt én meg is tettem például itt az otthonban egy ünnepségen, amikor a kedves jó igazgatónőnknek ezzel köszöntem meg odaadó munkáját, imígyen:

Kedves Jó Igazgató Néné!

Örömtől áradoz ma a szívünk, midőn e szép ünnepen alkalom nyílik számunkra kifejezést adni hálás érzelmeinknek. Mi csak „gyenge gyermekek” vagyunk az élet nagy kertjében, de hála a Jóistennek, hogy benned fáradhatatlan gondviselőre találtunk, aki mint a hű kertész ápolsz és nevelsz.

Fogadd nemes lélekkel hálánk legőszintébb kifejezését, s egyszersmind áldjon meg az Isten áldásai bőségével. Életed legyen oly derűs, mint a tavasz kelő hajnala és búfellegek ne tornyosuljanak életed tiszta egére, s éld csendes megélhetéssel az életnek napjait. Minket - kérünk - segíts továbbra is! Mi pedig imáinkba foglaljuk neved és kérjük az Istent, hogy a mi kedves jó Igazgató Nénink még sokáig, igen sokáig éljen!

Színi előadások

Szent Margit

Jó emlékezőképességem, határozott kiállásom miatt az iskolám befejezése után is sokszor szerepeltettek. Egy alkalommal Szent Margit életéről szóló színdarabot játszottak. A bevezető verset mondtam. Akkor már nagylány voltam, a férjem is udvarolt nekem.

Nagyon szép színpad volt csinálva a nagy ófehértói iskolában. A gróf úrtól kértek egy szeszes lámpát, amit felpumpáltak és az gyönyörűen világított. A színpadra volt felakasztva és bevilágította, mikor széthúzták a bordó függönyt. Nagyon megkapó volt. Én nyitottam meg az előadást.

Volt a darabban Szent Margit, meg Szent Kinga és még mások is apácának felöltözve. Egy fontos mondandójú részletre máig emlékszem.

Az egyik apacanővér mondta a másoknak:

- A tisztelendő Priorissa magához parancsolta Margitot, hogy menjen férjhez.

Akkor mondta Szent Margit:

- Tisztelendő Anyánk! *Úgy kell a szenvedés a lelkünknek, mint vihar a természetnek. Kell a tépő szél, mely felüdít. Kell, hogy fájdalom felhőkön könnyeső fakadjon. És akkor százszor szebb a napfény ragyogása!*

Ezt a fájdalmas igazságot a saját életemben is többször megtapasztaltam.

Jézus a jó pásztor

Fiatallány koromban egy másik színdarab előtt a következő bevezetőt mondtam a mi Urunkról:

*Jézus, mikor a földön járt közöttünk,
és vizsgálta sorát a földi embereknek,
Nagy érző szíve ott vert hangosabban,
hol jaj szót hallott titkos sóhajokban.
És vizsgálta a bánat és baj felsíró halk neszt,
S mint legfőbb orvos, könnyeket törölni járt-kelt
a nagy világban szerteszét.
Amerre ment, ahol az ínség fogadta,
úr és nyomor kiáltó réme leste.
S mint jó pásztor, balzsamos kezével
az elveszettet hívta és kereste.*

Társat találtam

Udvarlóm

Summásként mentát palántáztam. Egy fiúval dolgoztam párban. Ő előttem járva kapával csinálta a gödröt, én pedig abba ágyaztam bele a palántát. A hideg szélről a szememből csurgott a könny, de a sáros munkától nem nyúlhattam a szememhez. Párom törölte meg mindig a kezével. Sokszor dolgoztunk – teljes egyetértésben - együtt.

A munkából egymás kezét fogva, nagy vidáman énekelve mentünk hazafelé.

Több évig jártunk együtt, de csak egyszer puszilta meg az arcom. Ahogy mentem ki az ajtón, utánam szólt:

- Állj meg Julis egy pillanatra!

Én visszafordultam, ő meg hirtelen odanyomott egy csókot az arcomra és nevetve mondta:

- Boldog névnapot!

Jól éreztük magunkat egymással, ezt mások is észrevették. Egyik rokonunk azonban egyszer azzal a hírral jött, hogy udvarlóm anyja kijelentette:

- Julis hiába kapaszkodik. Nem engedem a fiamnak, hogy elvegye őt.

Ez nagyon mellbevágott. Nem voltunk jómódúak, de becsületesen, tisztességesen, tevékenyen éltünk. Attól kezdve nem kívántam találkozni udvarlómmal. Ő jött utánam, de én nem foglalkoztam vele.

Aztán ő egy időre elkerült a falunkból, nekem pedig más udvarlóm lett.

Férjhez mentem

18 éves koromban komoly kérőm akadt, akinek édesanyám odaígért. Kérőm nálam nyolc évvel idősebb falubeli férfi volt.

Én nem óhajtottam a házasságot, ezért mondtam Istvánnak:

- Még nem akarok férjhez menni. Majd talán jövőre.
- Miért nem? Mire vársz? – kérdezte István.
- Még nincs meg a kelengyém. – És ez igaz is volt.
- Arra ugyan nem érdemes várni, mert az jövőre se lesz meg. Ami kell, majd előteremtjük.

Úgy is lett, összeházasodtunk. Édesanyám helyesen döntött, mikor elfogadta kérémet, mert dolgos, családját szerető, drága jó társat kaptam.

Először árendás (bérelt) házban laktunk, aztán megvettünk egy olcsó, omladozó házat, azt lebontottuk és újat építettünk.

Szép portát csináltunk, a ház előtt sok virággal. Ha valahol megláttam egy új virágot, mindig kértem belőle. A szaporító magok és hajtások a trágyából jól beérett porhanyós földben gyönyörűen kifejlődtek. Minden arra járó megcsodálta virágaimat és ha kértek, én is szívesen adtam belőle ültetnivalót.

Gyermekeim

A születés mindig csoda

A Jóisten két szép gyermeket adott nekünk. Házasságkötésünk után szinte azonnal áldott állapotba kerültem. Márciusban esküdtünk és december elején megindultak a szülési fájdalmaim. Egy hétig vajúdtam. A bába csak megnézett és várt. Csak később tudtam meg, hogy veszélyessé vált állapotomat hallva a szomszédék gyerekeiket is letérdepeltetve együtt imádkoztak értem és gyermekem szerencsés világra jöveteléért. Biztos vagyok, hogy imájuk meghallgatásra talált, mert végre megszületett a gyermekem.

Iszonyatos vérzésem volt. Orvost kellett hívni. Pici gyermekemet meglátva kijelentette:

- Ez a fiú korán jött. Nincsenek körmei, a lábán a sarokbőr hártyszerűen vékony. A gyermek fejletlen. Nem biztos, hogy megmarad.

Nekem meg azt mondta:

- Szerencséd van, mert egyetlen injekcióm van.
- Azt most beadom. Aztán majd meglátjuk.

A bábának kiadta az utasítást:

- Polcolják fel a lábait hokedlival jó magasra.

Úgyis tettek. A vérzés csillapult. Én mozdulatlanul feküdtem. Szoptatni nem tudtam, tejem sem volt. Gyermequem éhezett, de élt.

Anyósom és a szomszéd Mariska néni gyermekem életben tartására egy tyúktojást ütöttek egy kis lábosba és a tűzhely kicsit meleg szélére állítva keverték ki,

míg egységes fehér krémszerű állagú lett. Azt és köménymagból főzött gyenge teát adtak gyermekemnek kis kanállal; cumis üvegünk nem volt.

Három nap múlva keresztanyám úgy határozott, hogy a gyermeket elviszi megkeresztelni. A templomból visszaérkezve mesélte:

- Mikor a pap a gyermek szájára tett egy parányi sókristályt és a keresztvizet, a gyermek pici nyelvével lenyalta. Ez a gyerek életrevaló!

A mellemet masszíroztuk, hogy beinduljon a tejem. Ez meg is történt. Csak a bal mellemből tudtam szoptatni, de Péter fiam végre anyatejhez jutott. Lassan én is felerősödtem. Aztán később minden nap át tudtam menni a távolabbi szomszédba tehéntejért. Vízzel hígítva, felforralva, langymelegre visszahűtve kapta fiam kiskanállal, mert cumisüveg továbbra sem volt. A jó tej megtette hatását, fiam szépen fejlődött, behozta lemaradását.

Egy év múlva újra áldott állapotba kerültem. Mikor közeledett az időm, én akkor is ugyanúgy tevékenykedtem, mint máskor. Még én javasoltam férjemnek:

- Hozzuk be a kinti földünkről a csépelnívaló gabonát, hogy ne kelljen neked egyedül csinálni a cséplést. - Aznap ugyanis a szomszéd portán volt a cséplőgép, ahol a mienket is kicséplertethettük.

Ki is mentünk Péter fiammal a karomon. Kint a földön még segitettem is a férjemnek felrakodni a kocsira. A végén már éreztem, hogy nem jól vagyok. Útközben még szappant kellett vennem a fürdetéshez a boltban, de már alig bírtam kivárni a soromat, olyan rosszul voltam. Szégyelltem szólni, hogy nekem soron kívül adjanak. Mikor végre kikerültem, mondtam a férjemnek:

- Hajts, amennyire lehet, nagyon siessünk, hogy időben otthon legyünk!

Hazaérve férjem hívta a bábát. Egy órán belül megszületett szép, nagy, egészséges gyermekem, István.

Kisfiaim tanítása

Gyermekeim szépen fejlődtek, növekedtek. 20 hónap korkülönbséggel jó pajtásai voltak egymásnak. Mikor fejtem a tehenet, jöttek a kis bögréjükkel, s én beleszúrtem nekik a friss, még langymeleg tejet. Megitták. Erősek, egészségesek voltak. Amikor mások kértek, az ő gyerekek is kapott Szegfű tehenünk tejéből.

A Jóistenbe vetett hit, a hála mindenünkért és az ima fontos része volt az életünknek. Gyerekeimet is megtanítottam imádkozni, amit ők szépen mondtak. Ennek különösen áhítatos alkalma a karácsony volt. Amikor feldíszítettük a karácsonyfát, szépen, megilletődve körülálltuk. Csillogtak a gyermekeknek a szemei, és akkor egyikük hangosan elmondta a neki megtanított szép köszöntőt:

*A Jézuska fáját ím elhozták a halkan szálló angyalok.
Köszönjük édes Jézusunk, hogy szíved minket úgy szeret!
Az angyalok dalával együtt dicsőítjük ma szent neved.
És ha elmúlik majd a karácsony, te akkor is maradj velünk!
Míg élünk, ezt a kis családot szeresd, óh édes Istenünk!*

Megtanítottam gyermekeimnek a húsvét jelentőségét is. Elmondtam, hogy nagycsütörtök este az Úrjézus a vacsora után a tanítványait magához hívta, szám szerint hármat, és elmentek a Gecemáni kertbe az Olajfák hegyére. A tanítványok félre leültek. Az Úrjézus előbbre ment, arcra borult, imádkozott és vérrel verejtékezett. Aztán nemsokára jöttek az üldözői és keresték, hogy magukkal vigyék. Az állatok és növények is bújtatták, siratták:

*A galamb azt mondta, hogy "búvik-búvik".
A pacsirta azt mondta, hogy „nincs itt, nincs itt”.
A pacsirtát szívvel-szóval, megáldotta ezer jóval.
Tudjon nyugton fészken ülni, legmagasabban repülni
És röptében is énekelni.
A galambot, hogy búban éljen, bokrok alatt keresgéljen.
Akkor az olajfa nagy sóhajtva azt felelte: „Oly jó az Úr!
Én hallgatom, hogy gyötrődő lelke mint sóhajt.
Rája villan dárda és kard.”
A tó színén feljő a Hold, a nádnak fürtös feje búval zizeg:
„Királyi pálca én leszek, miért is szültek a vizek.”
A tüske szúrós ágain magába rogyva így zokog:
„Átok reám a bürokkért, én vérzem a szent homlokot.”
A kis sziget virágai susogtak erre sírva mind:
„Ó, elmegyünk ráomlani és sírján kiadni lelkeink.”
A zöld borostyán így remeg: „Sírjához innen kúszom én,
És ezer karokkal ölelem át, ki legjobb volt a Föld színén.”*

Máriapócsra mindig elmentünk a búcsúra. Rengeteg ember volt, de mi bejutottunk a templomba is. Kis idő múlva Péter kisfiam kijelentette:

- Pisilni kell.

Próbáltuk türelemre inteni, de ő nem tágított. Mit volt mit tenni, férjem kivergődött vele. Kiérve a megfelelő félreeső helyre, egy csepp nem sok, annyi se jött ki. Pedig bent biztos úgy érezte, hogy kell neki, de mire kiért, már megszűnt az inger. Vagy csak ürügy volt, hogy kimehessen játszani. Más évben jobban odafigyeltünk és nyomatékosan figyelmeztettük, hogy a templomba menés előtt előre végezze el a dolgát, hogy mise közben ne kelljen kimennie. Ezzel aztán már nem volt gond.

A pócsi Máriához fiaim később már szívesen jöttek. Mindnyájan nagyon tiszteltük az Úrjézusnál értünk közbenjáró Égi Édesanyánkat.

A mostani nehéz időkben is fontos lenne fohászkodnunk segítségért a pócsi és más zarándokhelyek oltár-képein, hálaadó táblácskáin oly hűen ábrázolt, a kérőket megsegítő Istenanyához.

Ima a Magyarok Nagyasszonyához:

*Kinek szent szíve minket úgy szeret,
Anyám, segítsd meg árva népedet!
Ki fénylő Nap vagy a sötét éjszakán,
Segítsd e szörnyen megcsonkult hazám!*

*Öt tag, mint fiad drága öt sebe,
Úgy sír föl hozzád, hogy hegeszd Te be.
És öt vérző tagon kicsinyek-nagyok,
Benned remélnek a síró magyarok.*

*Hazánk reménye száll völgyön-hegyen,
Hogy e magyar hazából újból szép legyen.
Hallgasd meg, hallgasd meg sikoltó szavunk,
Viharverte éj, sötét gyász vagyunk.*

*S ki két karjával óva vezet,
Emeld a porból föl e nemzetet,
És borítsd palástod védőn újra ránk,
Hogy gyönyörű legyen szép magyar hazánk!*

Márianosztrai kegykép

Tevékeny mindennapok

Tűzoltás

Egyszer, mikor már a saját házukban laktunk, a szomszéd házban tüzet kapott a nádfedeles tető.

- Tűz van! Tűz van! - kiabálták.
- Hamar a vödröket! Oltani, oltani!

Százszor, ezerszer rohantunk oda-vissza a kúthoz és onnan a vízzel a tűzhöz. Féltő volt, hogy a tűz a mi házukra is áttérjed. Hiába cseréptető a ház, mert a hőtől lepattannak a cserepek és az alatta levő fa részek leégnek.

Erőn felüli munkával szerencsére sikerült megállítani a tűz terjedését. Attól kezdve a riadalom állandóan bennem volt. Kértem a férjemet:

- Apa, csináltassunk bádog tetőt a házukra!

Az igen sokba került, de megígérte. Amíg az el nem készült, addig én rettenetesen féltem. Mikor aztán meglett, megnyugodtam.

Lovaink

Volt egy szép, jól húzó, de igen hamis lovunk. Férjem alig bírta megtisztítani, felszerszámozni. Ha vele foglalkozott, állandóan résen kellett lennie. Többször éppen, hogy félre tudott ugrani, nehogy megrúgja őt.

Kértem a férjem, hogy adja el, míg nem lesz baj. El is határozta és bevitte a városba a vágóhídra eladni. Nem akarta, hogy igáslóként másnak okozzon bajt.

Odaérve találkozott egy emberrel, akinek nagyon megtetszett a ló.

- Mi a szándéka ezzel a lóval? – kérdezte.
- A ló hamis, viszem a vágóhídra eladni. – válaszolta férjem.
- Én megveszem a vágóhídi árért. – ajánlotta az ember.
- Ez a ló veszélyes. – figyelmeztette a férjem.
- Az az én dolgom. Itt a pénz, adja ide a lovat!

Megtörtént az adás-vétel, férjem hazajött. Mint később megtudtuk, azt az embert még aznap elvitte a mentő.

Utána lett egy másik lovunk, a Vihar. Az is jó ló volt, de én féltem tőle. Mikor a férjem kórházba került, nekem kellett a lovat a kocsi elé fogni, hogy kimenjek a földre a szükséges munkát végezni és a terményt hazaszállítani. Lovunk azonban nekem nem engedte, hogy a fején keresztül rátegyem a hámat.

A szomszédot kellett áthívnom, aki minden további nélkül rátette a szerszámot. Ezért köszönetképpen adtam neki egy vizespohár pálinkát. De az csak beszélt és nem ment el, míg nem kapott még egy pohár italt. Hát ebből nem csinálhattam rendszert, mert a cefréből lefőzött pálinka eladási árára nagy szükségünk volt. Ezért döntöttem:

- Megállj Vihar! Nem veszem le rólad a hámat éjszakára. Aludj abban!

Úgy is tettem. Így minden nap rendben ki tudtam vele menni a földre.

Kaszálnom kellett a jószágnak ennivalót. Valahogy rájöttem, hogyan fenjem meg a kaszát, hogy ne vágjam el a kezemet. Így már le tudtam vágni a rengeteg herét, teleraktam a kocsit és hazahajtottam. Otthon meg lelapátoltam az egészet. Emberfeletti munka volt számomra. Nagyon elfáradtam.

De sok ilyen nehéz nap volt még!

Káposztafejesítés

A kertben sorban szőlőtőkék voltak. A sorok közé babot, káposztát ültettünk. Őszre sok káposztánk lett nagy levelekkel, de nem fejesedtek be. Egyik idős szomszédunk ezt látva javasolta:

- Fektessek a földbe, tavaszig majd megfejesedik.

Némi kételkedéssel ugyan, de mivel sajnáltuk kidobni – jobbat nem tudva – a tanácsát megfogadtuk. Kapával árkot húztunk a tőkék közé. Aztán egy-egy káposztatő leveleit összefogva, fejjel lefelé, gyökerükkel felfelé belefektettük, majd ráhúztuk a földet. És lássatok csodát! Tavasszal szép fejes káposztákat hantoltunk ki.

Jó az Isten, jót ad

Hazaúton gyalog

Egyik nyáron úgy döntöttünk férjemmel, hogy veszünk egy tinót. Tőlünk mintegy 80 kilométer távolságban volt az állatvásár, odamentünk vonattal. Megvettük a tinót, és azt gyalog vezettük haza. Az úton visszafelé férjem nagyon rosszul érezte magát, a hozzánk közeli faluba érve már alig bírta menni. Leültünk az árokparton, hogy ott töltsük az éjszakát. Egy asszony meglátva bennünket a házukból, odajött:

- Az Isten áldja magukat. Mit csinálnak itt jóemberek?

Én felálltam és illendően válaszoltam:

- Köszönjük az áldást, mert az most nagyon ránk fér. Messzi útról jövünk, férjem beteg lett, ezért letelepedtünk, hogy pihenjen.

Az asszony meghallva nehéz utunkat, behívott portájukra.

- Jöjjenek be megpihenni. Csinálok egy meleg levest, az majd jót tesz. Hogyha akarnak, a pitvarban leszórt szalmán éjszakázhatnak.

Mi hálásan elfogadtuk és ott maradtunk éjszakára. Az asszony elmondta, hogy férje orosz fogságban van, és minden nap imádkozik, hogy a Jóisten urát hazavezérelje.

Férjem reggelre jobban lett, így megköszönve a szállást, szerencsésen hazatértünk. Esti imámban megemlékeztem az Isteni gondviselésről és kértem további segítségét magunkért és az asszony férjének szerencsés hazakerüléseért.

Hazaúton szekéren

Évek múltán egyszer hűvös őszi időben lovas szekerünkkel szállítottunk eladnivaló terményt egy távolabbi vásárba. Visszafelé jöve észrevettük, hogy egy asszony és egy ember nagy nehezen húzott egy kis kocsival valami súlyos, teli zsákot a sáros úton. Mondtam a férjemnek:

- Vegyük fel ezeket a szegényeket a szekérre, hogy könnyítsük terhüket! - Férjem megállt mellettük:

- Jó napot kívánunk. Szálljanak fel a szekérre, hogy könnyebben haladjanak!

Megköszönve felrakták a zsákot, kiskocsit és maguk is beültek a szekér aljába. Beszélgetésünk során ismertük fel, hogy ez az asszony hívott be bennünket portájára annak idején megpihenni. Az

asszony férje szerencsésen hazakerült a katonai fogságból. Nagy melegség öntötte el szívemet és újra megcsodáltam a dolgok Isteni elrendezését

Nehéz idők

Mindent elvittek

Keserves idők következtek. Jöttek a terménybehajtások. Nagyon megszenvedtük a beszolgáltatásokat, padláslesöpréseket. Olyannyira mindent elvittek tőlünk, hogy hálát adtam az Istennek, amikor a szomszéd néni átszólt:

- Julis, amikor ráérsz, hozd fel a pincénkből az agyoncsírasodott krumplit. Talán még jó lesz mosléknak a disznótoknak.

Én azonnal mentem. A 10-15 cm-esre is megnőtt, hosszú csírákat leszedtem és a múmiává aszott krumpliból finom levest csináltam gyermekeimnek. Este hálás imára kulcsoltam kezeimet, hogy a Gondviselés működik!

A megpróbáltatások azonban folytatódtak. Következett az erőszakos téeszésítés. Mi nem akartunk belemenni. Engem megpofoztak, férjemet összeverték. Végülis – írásban megkövetelt „kérésünkre” - a földet elvették, a tehenet elvitték.

Férjem idegösszeroppanást kapott, hónapokra kórházba került. Minden gonddal magamra maradtam. Bejártam dolgozni Nyírbátorba egy üzemi konyhára. Hajnalban keltem, mentem a vasútállomásra, onnan vonattal a városba. A konyhán igen nehéz munkám volt. Estére értem haza, elláttam az állatokat, főztem és csináltam, amit kellett a házban és a ház körül.

Férjemhez hetente kétszer mentem a kórházba, vittem ételt, tisztaruhát. Mindig jókedvet mutattam, beszámoltam neki mindenről, sohase panaszkodtam. Férjem eleinte egyáltalán nem beszélt, csak hallgatott. Én azonban biztattam, mondtam, hogy meggyógyul és minden újra rendben lesz. Én ebben erősen hittem, de minden nap imádkoztam is és kértem a Mindenható segítségét férjem meggyógyulásáért, életünk újbóli elrendeződéséért.

Több hónapi kezelés után férjemet végre hazaengedték, de csak nagyon lassan lett újra tevékeny. Anyósom nálunk volt, én továbbra is a távoli nehéz munkába jártam. Testileg, lelkileg ki voltam merülve. Este hazaérve sokszor először hátramentem, kisírtam magamat, aztán megmostam az arcomat és csak azután mentem a házba vidámságot mutatva, jókedvűen, bizakodón beszélgetve.

Férjemnek lassan megjött a hangja, visszatért az életkedve, egyre többet dolgozott a ház körül. Imámat meghallgatta a Gondviselő Isten. Áldott legyen a neve!

Odaadó nevelés

Örömteli együttlét

Fiainkat férjemmel szeretettel oktatgattuk, gondosan taníttattuk. Szorgalmas, jó gyerekek voltak. Mikor más gyerekek rosszirányú megváltozásáról hallottunk, úgy gondoltuk, a mi gyerekeinkkel ilyen nem történhet. Fiatalasszonyként egy ismerősnek magabiztosan meg is mondtam:

- Ki hogy neveli gyerekét, azt kapja!

Ma már tudom azonban, hogy ez az életben nem ilyen egyszerűen érvényesül.

Az általános iskola után fiaink Pesten tanultak szakmát. Ott ismerkedtek meg feleségükkel és tőlünk távol ott is telepedtek le, haza ritkán jártak. Mi ahogy tudtuk, segítettük őket. Örültünk szakmai előrelépésüknek, nőülérésüknek, családjuknak. Igaz odaadással szerettük gyermekeinket, unokáinkat, menyeeinket. Szívünkön viseltük sorsukat.

Egyik alkalommal férjemmel látogatóba mentünk István fiamékhoz Kispeetre. Ahogy odaértünk, mindenkit üdvözlöttünk, az ajándék holmikat odaadtuk, leültünk, beszélgettünk. A kis cserfes Timi unokám többször odajött kérdezve:

- Anyu, apu, mondjam a verset? - És aztán búbájosan többször elmondta a következő verset, amit máig megjegyeztem. Ez olyan kedves emlék, hogy sose felejttem el Iványi Mária: Béke című versét.

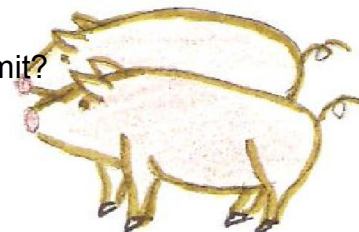
*Édesapját este a pici kérdezte:
Édesapa kérlek szépen,
Ha te tudod, mondd meg nékem,
Hogy mi az a béke?
Apa rámosolygott, csak ennyit mondott,
Hogy a két szemed ragyogása,
A napsugár csillogása,
Látod, ez is béke.
Égbeszálló hinta, túrós palacsinta,
Ugye kedves óvodások,
Benne vidám avatások.
Látod, ez is béke.
Hát jól tanuld meg kincsem,
Ennél szebb szó nincsen,
Hogy béke, béke, béke!*

Gyermekeinkért éltünk

Mikor Péter fiam házat épített, eladtuk a vállalt tíz disznót. A teljes árat azonnal vittem a postára és elküldtem neki építőanyagra. Az 500 forintnyi feladási díjra már nem volt egy fillérem se, a szomszédasszonytól kellett kölcsönkérnem. Mikor hazaérkeztem, férjem megrökönyödve kérdezte:

- Aranyos feleségem! Nekünk nem tartottál meg semmit?
- Nem én – válaszoltam.
- És mi mihez nyúlunk, ha valami baj ér bennünket?
- Mi baj érne? – kérdeztem hetykén.
- Velünk nem történik baj. – mondtam magabiztosan. - Majd tojáseladásból visszafizetem az 500 forintot is.

Úgy is tettem. Bár visszagondolva, tényleg meggondolatlanság volt tőlem egyetlen fillér nélkül maradni, de olyan szép kerek összeg volt, és örültem, hogy azt mind elküldhetem a fiamék támogatására.

Aztán egy heti szabadságot kértem, vittem finom ennivalókat és felmentem Pestre, hogy személyesen is részt vegyek a munkálatokban. Főztem az építőknek, még téglát is hordtam. Boldog voltam, hogy segíthetek.

Mikor elkészült Péter fiam háza, férjemet is hívtam:

- Ideje apa, hogy te is lásd Péterék házát.
- És mi lesz itthon az állatokkal?
- Majd megkérjük a szomszédékat.
- Mikor ők elmennek, mi is segítünk nekik. Ők is megtehetik nekünk.

Nagy nehezen rábeszéltem férjemet a pesti látogatásra. Szombat reggel mindent szépen előkészítettünk, magunkat is rendbeszedtük. A ruházatunkra, a kinézetünkre mindig nagy figyelmet fordítottam, mert tudtam, hogy mások szemében sokszor „a ruha teszi az embert”. Férjem ingét kicsit gyűröttnek találtam, azt még indulás előtt gyorsan átvasaltam és indultunk a vonathoz.

Alighogy megérkeztünk fiamékhoz, belém nyilallt a kérdés:

- Kihúztam-e a vasalózsínórt az áramból?

Telefon, távirat-lehetőség hétvégén nem volt a postán.

Nem lehetett értesíteni a szomszédékat.

Családom tagjainak nem szóltam róla, mert nem akartam nyugtalanítani őket, de én folyton arra gondoltam: - Mit égethetett el a vasaló? Nem gyulladt-e ki a ház?

Mikor hétfőn reggel hazautaztunk, én egyenesen a munkahelyemre mentem, a férjem meg haza. Egész nap izgultam és csak késő délután hazaérve nyugodtam meg, hogy kívül-belül épségben állt a ház, minden a legnagyobb rendben volt.

Péter fiaméknak köszönhetjük, hogy ezután felkerültünk Pestre. Nehéz volt már az otthoni nagy kerttel, baromfival bajlódni és mellette még munkába is járni. Péter fiaméknál laktunk.

Én egy nagy pesti üzemi konyhában főztem, osztottam az ételt, sütöttem a rengeteg húst, vizes ruhával a mellemen, nyakamon hűsítettem magam, mert néha már úgy éreztem, leég a bőröm a hőtől. Férjem is kapott munkát. Jól megvoltunk.

Fiam egyszer azzal állt elő, hogy adjuk el az otthoni házat, mert szüksége lenne a pénzre. Ezt mi ebben a formában nem akartuk megtenni. Másnap, mikor a munkából visszaérkeztünk, a holmink ki volt téve a bejárat elé.

Péter fiam azóta se keresett meg. Nemsokára kiment Németországba, ahová valamikor írtam is neki, de választ nem kaptam. Másik fiaméktól tudtam, hogy többször hazajött, de sohase látogatott meg. Amíg élek, minden nap imádkozom érte és a családjáért. Kérem a drága jó Istent, hogy segítse őket a jó megtalálásában.

Mikor később eladtuk az otthoni házat, az érte kapott teljes összeget két fiúnk között megfizettük: Istvánnak odaadtuk, Péter nevére bankba raktuk. Magunknak semmit se tartottunk meg. Mi a férjemmel albérletben laktunk.

Gondviselés

Otthon- és életmódváltás

Drága férjem hirtelen meghalt. Egyedül maradtam. Az albérletet ott kellett hagynom, sürgősen lakásmegoldást kellett találnom. Kollégáimat, ismerőseimet kérdeztem, tudnak-e valami olcsó lehetőséget. Pesterzsébeten egy többlakásos udvarban ajánlottak egy felújításra szoruló parányi szoba-konyha-fürdőszobás lakást pici kertrésszel. Pénzem szűkösen volt, de úgy döntöttem, megveszem. István fiamékat értesítettem erről. Ő a repülőtéren dolgozott, jó keresete volt, de mikor a menyemmel eljöttek azt mondták: - Mi sajnos nem tudunk segíteni.

Én ezt valójában nem is kívántam, hisz négyüknek kellett megélni fiam keresetéből. Tudtam, hogy nekem kell fejem fölé tetőről gondoskodva mindent elrendeznem.

Végülis baráti kölcsönnel meg tudtam venni a lakást és folyamatosan hoztam rendbe. A tetőt, a fürdőszobát, a cserépkályhát, a festést meg kellett csináltatni, tüzelőt kellett szerezni. Munkahelyem új lakásomtól messze volt, de továbbra is dolgoztam a konyhán. Más munkákat is elvállaltam, így mindent kifizettem. Aztán éreztem, hogy a kemény igénybevételt nem bírom tovább, ezért elmentem nyugdíjba.

*Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjon kezetek,
mert meglesz munkátok jutalma.*

II. Krónika 15,7

Mivel igen kevés nyugdíjam volt, mellette könnyebb munkákat vállaltam. Rendszeresen jártam vasalni, takarítani. Aztán idősgondozó lettem. Először Ilonka nénihez jártam, beszélgettem vele, segítettem a fürdésnél, főztem neki, takarítottam nála. Életének utolsó szakaszában már nem lehetett egyedül hagyni, ott is kellett aludnom. Utána Erzszi nénit látogattam minden nap, mivel lányáék külföldön dolgoztak. Vásároltam, főztem neki, sétáltam, beszélgettem vele. Aztán ő is eltávozott. Lányával Veronikával azóta is szeretetteljes kapcsolatban vagyok. Ő évek óta hetente meglátogat, amiben szükséges, segít.

Az egész életemben végzett megerőltető munka elhasználta testemet. Sokszor napokra ágynak estem. István fiamék csak ritkán néztek be hozzám, aztán fiam meghalt; még inkább magamra maradtam. Valami biztonságosabb életlehetőségre volt szükségem. Veronika segítségével időotthonba mentem. Álmomban megjelent férjem és megnyugtatót:

- Most már minden rendben lesz.

Úgy is lett. Kis lakásom eladási árából ki tudtam fizetni egy különálló szobát az időotthonban. Itt az ellátástól, az orvosi kezelésem át, a szórakozásig mindenről gondoskodnak. Hálát adok az Istennek, hogy ide bekerülhettem. Mikor értesítettem erről menyemet, unokáimmal eljött hozzám és az igazgatónőhöz bejelenteni:

- Nem tudunk vállalni semmiféle költséget anyukával kapcsolatban.

Sajnáltam, hogy riadalmat okoztam nekik. Meg lettek nyugtatva, hogy erre nincs szükség, mert nyugdíjam fedezi az otthonban tartózkodásomat és a temetésemet is előre kifizettem. Én már megtanultam, hogy magamnak kell gondoskodni kiadásaimról.

Orvosi segítség

Az életem döntő részét kitevő folytonos kemény munka, a sok váratlanul jövő gond, a mindennapi küzdelem a felszínen maradásért nagyon kimerítette szervezetemet. Hol itt, hol ott kellett orvosilag beavatkozni, a rossz rész eltávolításával a jónak teret adni.

Legutóbb bal oldalon csípő protézist kaptam. Ki volt tűzve a műtét napja, mely 13-ára esett. Pár nappal előtte bevittek a kórházba, megcsinálták az előzetes vizsgálatokat. Műtét előtti napon odajött az ágyamhoz az operálást vállaló Mező főorvos úr érdeklődni hogylétemről. Aztán megjegyezte:

- Holnap 13-a lesz. Megcsináljuk a műtétet?
- Engem nem zavar, hogy hányadika lesz. Ha főorvos urat se zavarja, legyen meg a műtét holnap. Én lelkiekben felkészültem. A Mindenható Isten minden nap velünk van. Én bízom az ő gondviselésében és főorvos úrban.
- Igaza van. Köszönöm a bizalmat. Akkor viszontlátásra holnap a műtőben!

Másnap a műtőbe érkezve a főorvos úr újra megkérdezte:

- Akkor felkészült? Kezddhetjük?
- Azért vagyok itt. Kérem, hogy csinálják meg.

A műtét szerencsésen lezajlott. Az orvosoktól, ápolóktól kitűnő gyógyítást kaptam. Félévente behívnak vizsgálatra, utókezelésre. Mindig örömmel megyek hozzájuk, ők pedig szeretettel fogadnak. Köszönöm a jóságukat.

Az élet értelme

Adjunk, amíg élünk

Már tíz éve az idősotthonban élek. 85 éves vagyok. Időnként betegséggel, fájdalommal küszködöm, de ahogy erőm engedi, tevékenykedem. Életem mozgatója:

Lássuk meg a jót és javítsuk ki a rosszat!

Ne folyton a hibát keressük, a bajt panaszoljuk, hanem vegyük észre a jót, tudjunk örülni! Azt vallom:

Addig érdemes élni, amíg adni tudunk!

Ennek vezérletével élem napjaimat az otthonban is.

Örülök, hogy emberek között vagyok, de amikor az elcsendesedés szükségét érzem, elvonulhatok szobámba. Örömmel gondozom a növényeket lakóépületünkben és kint a tornácon. Szívesen olvasok, nagyon szeretem a verseket. Kezelem kis könyvtárunkat, aki igényli, annak ajánlok belőle olvasnivalókat. Lakótársaknak szükség szerint segítek kisebb vásárlásokkal, bizonyos alkalmakkor kis házi ünnepség csinálással, adódó nézeteltérések tisztázásával.

Kedvem, egészségi állapotom szerint részt veszek a központi rendezvényeken és járok a kápolnába istentiszteletekre. Minden nap imádkozom családom tagjaiért és a rászorultakért, mert tudom:

Az ima - magunkat és másokat is - gyógyít, segít.

Fontosnak tartom a *békességteremtést*. Időnként rendet kell teremteni a lakótársak között, mert sokszor csúnyán veszekednek. Nem tudják, hogy azok a förtelmes szavak visszaszállnak rájuk és őket betegítik meg; azok leginkább nekik maguknak ártanak.

Társaim veszekedését hallva, korábban én is felmérgesedve rájuk kiabáltam. Ma már nem teszem, mert ez engem is felidegesített és utána én éreztem magam rosszul. Ehelyett a hajbakapókat viszem a templomba, de az egyiket magam előtt küldöm, a másikat meg mögöttem, hogy útközben ne tudjanak veszekedni. A kápolnai áhítat mindenkire megnyugtatólag hat. A megemelkedett lélek nem kívánja a további veszekedést.

Az ünnepek bearanyozása

Karácsonyi áhítat

Adventkor a mi épületünkben mindig összegyűjtöm a lakókat gyertyagyújtásra. Mondok pár kedves magyarázó mondatot. Meg kell mondani nekik, miért gyűlünk össze, mert különben csak ülnek, alig tudva valamit arról, hogy mi a karácsony. Fontos, hogy a jézusi szeretet és béke legyen szívükben.

Évek óta karácsony előtt pénzt gyűjtök az árva gyerekek megajándékozására. Az év során a kápolnai istentiszteleteken, miséken összejövő perselypénz mellé jó emberek adnak még plusz forintokat, amit én kipótolok, hogy szép kerek összeg legyen. Azt postán juttatom el Kárpátaljára egy sok árva gyereket nevelő nagycsaládnak. Ők aztán hálás szívvel küldik a köszönő levelet. Ilyenkor egy kis melegséget érzek a szívem körül: ebben az évben sem éltem hiába!

Különösen jelentős alkalom a szeretetteljes együttlétre az otthonban a *december 24-i Szenteste*. Az áhítat órái a szép gyertyafénnyel, versekkel, dalokkal ünnepi hangulatot teremtenek:

*Leszállt az ég dicső királya közénk az üdvnek hajnalán.
Jászolban fekszik rongyruhákban, ki eget-földet alkotá.*

*Légy üdvözölve szent karácsony, földre hoztad az eget.
Ím elmúlik a bűnnek éje, hisz te az üdvöt hirdeted.*

A legutóbbi Szenteste ezt a szép dalt énekeltem az otthon társalgójában összegyűlt sok lakónak.

Vacsorára rántott hal és krumpli saláta volt. Aztán az ünnepi estre átmentünk a társalgóba, ahová teát és pogácsát hoztak. Az igazgatónő köszöntötte az ünneplő egybegyűlteket, kívánt kellemes karácsonyi ünnepeket. Volt külön műsorvezető is, aki pár szót mondott a karácsonyról. Mivel ő református, - tőlem kicsit eltérően - aszerint értelmezte a karácsonyt. Nekem és másoknak is hiányzott a Szűzanya említése, aki világra hozta a világ Megváltóját. Későbbi dalomban ezt pótoltam, mivel kértek engem további szereplésre. Így aztán az előbbi „Leszállt az ég dicső királya” kezdetű dalon kívül mást is előadtam.

Ilyen ünnepi alkalomkor fontosnak tartom a hazánkért való imát. Ezt szolgálta következő versem:

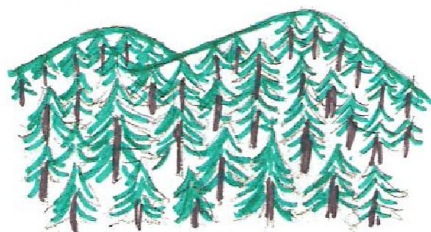
Add vissza, kérünk!

*Jászolban fekvő édes pici Jézus! Bús magyar ember imádkozik hozzád:
A Kárpátokat hópihék takarják, és havas fejükkel hozzád intenek föl
a drága védő őrködő hegyek. Add vissza nekünk, add a hegyeket!*

*A rónaságban fázva összehúzva
tavaszra váróan alszik lenn a búza,
és milliók várják az élet adóját.
Add vissza nekünk, add vissza a rónát!*

*A karácsonyfák az erdőn jönnek-jönnek,
a gyertyavilágnál elmúlnak a könnyek.
A bús könnyek, a csillogón lepergők.
Add vissza nekünk, add vissza az erdőt!*

*Jászolban fekvő édes pici Jézus! Bús magyar ember imádkozik hozzád:
A Kárpátokat hópihék takarják, és havas fejükkel hozzád intenek föl
a drága védő őrködő hegyek. Add vissza nekünk, add a hegyeket!*

Aztán következett a szép dal, a Csöndes éj az én szövegemmel:

*Csöndes éj, szent nyugalom, alszik a völgy s halom.
Csendül az angyali alleluja, földre leszállt a nagy égnek ura.
//:Jertek, imádjuk őt!://*

*Csöndes éj, szent nyugalom alszik a völgy s halom.
Szűz Anyám hallod-e, csönd van immár,
Isteni Gyermeked aludni vágy.
//:Ringasd el, altasd el őt!://*

A karácsonnyal kapcsolatos történetet nem mindenki ismeri részletesen. Ha van rá alkalom, megismertetem. Ezért átvezető szöveggént a következőket mondtam:

- Örül a világ, mert megszületett az Üdvözítő! De az örömteli esemény után nemsokára jöttek a bajok. Így volt ez Heródes király, a zsarnok uralkodó miatt, aki hatalomféltésből a legnagyobb gonoszságtól sem riadt vissza. Halljátok a történetét!

Üldözött ártatlanság:

Sötét éj borongott a nagy természet fölött, sír-zokog, fúj a szél a fák lombja között.
Sötét az ég és föld, mint a sír kebele, sötét, mint Heródes királynak a lelke.
Báronyos ágyán ül a dúlt lelkű király, zordon körüttekint, mint vészjósló sirály.
Majd mind a két kezét ökölbe szorítja, ádáz dühvel ráüt a márvány asztalra.
S mint egy tébolyodott, vadul kacag-nevet: „Túljárnak eszemen, elrontják tervemet.

Az a három király, ki erre utazott,
ki a palotámba egyszer látogatott,
Becsület szavával nekem megfogadta,
hogy kíséretével erre térend vissza.
S eltűnt a csillag is, mely őket vezette,
Meg vagyok csalatva, rá vagyok szedetve.
Avagy felfedezték titkos terveimet,
hazugságnak vették mondott beszédemet?
Hogyha ez a gyermek ránő a nyakamra,
össze is dől vele uralmam, hatalmam.”

Így dühöng a zsarnok, az elvetemült ördög, fönt a viharos ég hangosan megdörög.
Ó, miért nincs az égnek egy sújtó villáma, amely lesújtana a kegyetlen zsarnokra.

És így szólt magában: „Kiirtom az összes gyermeket, kik kétévesnél nem idősebbek.
Vérfürdőt rendezek a gyermekek véréből, nyugalmam csak ez adja meg egyedül.”

S míg a bűsz király koholta a tervet, Szent József mellé egy angyal ereszkedett.
És így szólt hozzája: „Kelj fel József, kelj fel! Figyelj a szavamra!
Bármily zivataros, sötét az éjszaka, mentsd meg a gyermeket és annak édesanyját,
Mert öldöklő angyal tárja ki a szárnyát!”

József megrettenve álmából fölébredt, dobogó kebelével Máriához siet.
És azzal a vészhiért könnyes szemmel közli: Simeon jóslata kezd beteljesedni.

József aztán átvezeti szamarát, ráültette a szent gyermeket és anyját.
Egy kevés úti ruha és nem sok eleség, az összes vagyonukat csak ezek képezték.

S járatlan utakon a durva rögöket elegyengetik a láthatatlan kezek.
A természet által összeszőtt vadindák szálait egymásnak szépen elbocsátják.
S ekképp nyitnak utat a menekülőnek: a Megváltó és Üdvözítőnek.

Ezután mindnyájan még sokáig énekeltünk, amit tudtunk. A legismertebbek voltak:
Mennyből az angyal, Pásztorok, pásztorok, Kiskarácsony, nagykarácsony,
Csordapásztorok, Dicsőség mennyben az Istennek, de más dalokat is énekeltünk,
amire csak emlékeztünk.

A dal, az éneklés magasabb rezgésekkel, jó érzésekkel tölti el az embert, általa mindenki felülemelkedik gondján, baján. Amikor alkalom van rá, mindig törekszem a közös éneklésre.

Együttlétünk körülbelül másfél-két óráig tartott. Nagyon szép, meghitt hangulatú volt.

Újévi köszöntés

Szilveszterkor a nővérek csináltak a központi épületben egy kis vidám műsort. Újévi köszöntő nem volt. Nekem sem mondta senki, hogy mondjak valamit. Én meg magamat nem helyezem előtérbe. Ezért csak szűk lakóközösségünket köszöntöttem a következő újévi jókívánsággal:

*Boldog újesztendőt kívánni jöttem én
ennek a szép téli napnak sugárzó reggelén.*

*Kamrátokba sok jót, házatokba rendet,
szívetekbe boldogságot és áldott békességet!
A tervekhez szerencsét, a munkához kedvet,
és mindenféle földi jóból a legkedvesebbet!*

*Kérem a Jó Istent, adjon áldást rátok,
hogy az újév minden napját boldogan várjátok!
Ezt szívemből kívánom.*

Köszönet a sok jóért

Az évek mindig véget érnek, hogy örök körforgásban újra kezdődjenek. Ilyenkor számadást csinálok életemről, és megállapíthatom, hogy az a régihez képest mennyire megváltozott.

Hálát adok a megtörténtekért és áldást mondok a jótevőkért. Megköszönök mindent, amit kaptam, mert tudom, hogy az javamra szolgált.

Szívem szeretettel, lelkem örömmel telített. Életem főbb eseményeit végigjárva a következőket küldöm minden segítőknek:

Régi magyar áldás

*Áldott legyen a szív, mely hordozott, és áldott legyen a kéz, mely felnevelt,
Legyen áldott eddigi utad, és áldott legyen egész életed!*

*Legyen áldott benned a fény, hogy másoknak is fénye lehess,
Legyen áldott a Nap sugara és melegítse fel szívedet!*

*Hogy lehess meleget osztó forrás a szeretetedre szomjazóknak,
És legyen áldott támasz karod a segítségre szorulóknak!*

*Legyen áldott gyógyír szavad minden hozzád fordulónak,
Legyen áldást hozó kezed, azoknak, kik érte nyúlnak!*

*Áldott legyen a mosolyod, légy vigasz a szenvedőknek,
Légy te áldott találkozás minden téged keresőnek!*

*Legyen áldott immár minden hibád, bűnöd, vétked,
hiszen aki megbocsátja, végtelenül szeret téged!*

*Órizzen hát ez az áldás fájdalomban, szenvedésben,
örömdben, bánatodban bűnök közti kísértésben!*

*Órizzze meg tisztaságod, órizzze meg kedvességed,
Órizzen meg önmagadnak és a téged szeretőknek!*

Hálás szeretettel: a beszélő O. Julika néni
és a lejegyző B. Veronika